

Projekt Statutu Unii Kapłanów Chrystusa Sługi z roku 1980

I. Natura, cel i członkowie

1. Unia Kapłanów Chrystusa-Sługi jednoczy kapłanów – moderatorów Ruchu Światło-Życie dla lepszego wyrażenia i realizowania ich posługi w ramach Ruchu i przez Ruch na rzecz odnowy Kościoła. Pragnie ona dokonać tego zjednoczenia m.in. przez posłużenie się formą kościelnego zrzeszenia zwanego w prawie kanonicznym „Pia Unio”.

2. Ośrodkiem macierzystym i zewnętrznym symbolem jedności Unii jest kaplica Chrystusa-Sługi w Centrali Ruchu Światło-Życie na tzw. Kopiej Górcie w Krościenku n. Dunajcem.

3. Unia Kapłanów Chrystusa-Sługi (UKChS) należy do struktur charyzmatycznych w Kościele, tj. powstałych z inicjatywy oddolnej, z inspiracji Ducha Świętego, działających jednak w pełnej jedności z biskupami i za ich aprobatą, do nich bowiem należy sąd o autentyczności charyzmatów i o właściwym wprowadzeniu ich w czyn i oni „są szczególnie powołani, by nie gasić Ducha, lecz doświadczać wszystkiego i zachowywać to, co dobre” (KK 12).

W szczególności Unia chce odpowiedzieć wezwaniu zawartemu w a. 8 Dekretu o posłudze i życiu kapłanów: „Należy także wysoko cenić i pilnie zalecać stowarzyszenia, które w oparciu o statuty uznane przez kompetentną władzę kościelną, dzięki zatwierdzonemu lepszemu i stosowniejszemu porządkowi życia i pomocy braterskiej pielęgnują świętość kapłanów w wykonywaniu posługi i w ten sposób zamierzają służyć całemu stanowi kapłańskiemu”.

4. Rysem szczególnym UKChS jest ukierunkowanie ku posłudze na rzecz kleru diecezjalnego i wspólnot Kościoła lokalnego (diecezji i parafii). W przekonaniu, że Kościół urzeczywistnia się przede wszystkim we wspólnocie lokalnej, Unia nie chce kapłanów w niczym wyłączać z życia tych wspólnot, ale chce ich inspirować i wspomagać we wszystkim, co mogą zrobić dla ich dobra i wzrostu.

5. W szczególności celem UKChS jest:

a. Pomagać sobie wzajemnie w dążeniu do świętości ewangelicznej właściwej stanowi kapłańskiemu w myśl soborowej Konstytucji o Kościele (KK 41) oraz Dekretu o posłudze i życiu kapłańskim i innych wydanych na tej podstawie dokumentów Stolicy Apostolskiej.

b. Pomagać biskupom w zachowaniu jedności między urzędem a charyzmatem, przez skierowywanie inicjatyw o charakterze spontanicznym i charyzmatycznym ku jedności Kościoła lokalnego (diecezji i parafii).

c. Pomagać wszystkim braciom-kapłanom w trudnościach i problemach posługi i życia kapłańskiego z pozycji braterstwa sakramentalnego (KK 28; DK 8).

d. Pomagać Ruchowi Światło-Życie przez formację moderatorów do wykonywania ich zadań w Ruchu.

e. Pomagać wspólnotom lokalnym (parafiom) w urzeczywistnianiu w nich soborowej wizji życia chrześcijańskiego i wspólnoty.

6. UKChS może powstać wszędzie tam, gdzie znajdzie się przynajmniej 12 kapłanów-kandydatów gotowych zachować jej statut a kompetentny biskup-ordynariusz zatwierdzi ten statut i dokona aktu erekcji.

7. Członkami UKChS mogą zostać kapłani diecezjalni gotowi i zdolni do zachowania jej statutu oraz kapłani zakonni, o ile zezwalają na to ich własne reguły i uzyskają zgodę właściwych przełożonych. Członkami mogą zostać również diakoni.

8. Przyjęcie dokonuje się na podstawie opinii dwóch członków wprowadzających (poręczycieli) za zgodą większości członków zrzeszenia lokalnego (diecezjalnego) przez złożenie oświadczenia ustnego na jakimś zgromadzeniu członków, potwierdzonego na piśmie. O ile możliwości przy najbliższej okazji powinno dokonać się przyjęcie uroczyste w ramach rekolekcji lub innego dnia wspólnoty w kaplicy Chrystusa-Sługi w Krościenku połączone z wpisem do centralnej księgi członków Unii.

II Duchowość

9. Przez duchowość należy rozumieć tutaj pewne zasady natury teologicznej, o ile przenikają i kształtują one świadomość oraz postawy i relacje międzysobowe.

10. Duchowość Unii Kapłanów Chrystusa-Sługi w powyższym rozumieniu cechuje przede wszystkim chrystocentryzm dialogiczny, polegający na przeżywaniu swego życia chrześcijańskiego i powołania kapłańskiego jako bezpośredniej relacji ja – Ty do Osoby Jezusa, Boskiego Oblubieńca, przychodzącego, aby dać Siebie i wezwać do spotkania i communii we wzajemnym dawaniu siebie. W centrum życia wewnętrznego kapłana Unii musi więc znajdować się wiara polegająca na przyjmowaniu Jezusa dającego Siebie przez Słowo i Sakrament, przyjmowanie ostatecznie przez miłość polegającą na posiadaniu siebie w bezinteresownym dawaniu siebie. Taka postawa jest równoznaczna z jednoczeniem się z Jezusem w Duchu Świętym.

11. O ile powyższa postawa jest odwzorowaniem postawy Niepokalanej wobec Chrystusa, wyraża się w niej rys maryjny duchowości kapłanów Unii. Kapłan jest nie tylko „alter Christus” reprezentujący Go wobec Kościoła, ale także „altera Maria” w swoim odniesieniu do Chrystusa. Dążenie do zachowania równowagi pomiędzy tymi dwoma aspektami egzystencji kapłańskiej jest szczególnym rysem duchowości UKChS.

12. Zjednoczenie z Jezusem-Oblubieńcem będące wynikiem ukazanej powyżej postawy, musi być w tym życiu przeżywane jako zjednoczenie z Jezusem, który jest Chrystusem-Mesjaszem, czyli tym, który przyszedł, aby służyć i życie oddać dla wypełnienia planu i woli Ojca. Dążenie do zjednoczenia z Chrystusem-Sługą w Jego pro-egzystencji czyli życiu dla Ojca i zbawienia ludzi, w posłuszeństwie aż do oddania tego życia na Krzyżu – znajduje się w samym sercu ideału formacyjnego Unii, w myśl słów Pana: „Gdzie Ja jestem, tam będzie i Mój sługa” (J 12, 26).

13. Z tym się łączy przeżywanie swojego powołania kapłańskiego jako uczestnictwa w namaszczeniu Chrystusa Duchem Świętym dla dzieła ewangelizacji i wyzwolenia w myśl słów „Duch Pański spoczywa na Mnie, ponieważ Mnie namaścił i posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więźniom głosił wolność” (Łk 4, 18).

W tym wyraża się pneumatocentryzm duchowości Unii pojęty jako dynamiczne skierowanie ku wszelkim dziełom wyzwalającej ewangelizacji w świecie współczesnym.

14. W przekonaniu, że misja Chrystusa-Sługi znalazła swój moment szczytowy w Tajemnicy Paschalnej Męki, Śmierci i Zmartwychwstania, kapłani Unii starają się również Tajemnicę Paschalną umieścić w centrum swego życia i posługi, wyrazem czego będzie umiłowanie liturgii, zwłaszcza eucharystycznej i należyte jej wartościowanie jako szczytu, „do którego zmierza działalność Kościoła” i źródła „z którego wypływa cała jego moc” (KL 10).

15. Chrystocentryzm duchowości Unii KChS łączy się z teocentryzmem, wyrażającym się w skierowaniu całego życia i posługi ku Ojcu przez Syna w Duchu Świętym, w realizacji Jego wielkiego i wszystko obejmującego planu zbawienia. Przeżywanie siebie w ramach tej wspaniałej wizji powinno dla kapłanów Unii być stałym źródłem radości, wewnętrznego pokoju i niesłabnącej gorliwości apostołskiej.

16. Trynitarna wizja posługi i życia kapłańskiego prowadzi dalej do eklezjocentryzmu. Kościół widziany w duchu Vaticanum II na tle całej ekonomii zbawczej jako jej wypełnienie, polegające na zrealizowaniu communii-koinonii międzyludzkiej będącej następstwem koinonii z Ojcem przez Syna w Duchu Świętym – jest umiłowaniem całego życia kapłańskiego. Wynikiem tego jest potrójna posługa, wyrażająca się w pojęciach: martyria, leiturgia, diakonia, której wynikiem jest wzrastanie koinonii w konkretnej wspólnocie lokalnej.

17. Swoją najgłębszą identyfikację z tajemnicą Kościoła znajdują kapłani Unii w starochrześcijańskiej idei Ecclesia Mater w jej powiązaniu z Maryją ideą Mater Ecclesiae. Pierwsza ujmuje i wyraża tajemnicę Kościoła w obrazie niewiasty, która jest zarazem Oblubienicą i matką. Tak właśnie Kościół – będąc Oblubienicą Chrystusa przez to, że w poszczególnych swoich członkach jest oddany Chrystusowi w Duchu Świętym przez wiarę i miłość – staje się tym samym życiodajny, macierzyński i płodny – Ecclesia Mater. Źródłem jego macierzyńskiej płodności jest jego zjednoczenie z Chrystusem. Takie jest bowiem prawo miłości oblubieńczej: o ile łączy ona osoby we wzajemnym, bezinteresownym oddaniu się – musi ona być życiodajna i płodna.

Maryja – Dziewica i Matka – ukazuje się tutaj jako typ Kościoła-Matki. Przez Swoje oddanie się Chrystusowi zwłaszcza pod Krzyżem – stała się Ona macierzyńskim principium Kościoła i zarazem jego typem! Podobnie kapłan w swoim oddaniu się Chrystusowi na wzór Maryi widzi najgłębsze źródło owocności swojej posługi kapłańskiej. Tutaj także znajduje on najgłębszą motywację i ukochanie swojego celibatu kapłańskiego.

18. Duchowość UKChS wyznacza także myśl wyrażona w znaku-symbolu (Fos-Dzoe, światło-życie). Splecenie tych dwóch pojęć grecko-biblijnych w znaku krzyża wskazuje na swoistą biblijną teorię poznania, która cechuje biblijnego nowego człowieka. Mówi ona, że poznanie rzeczywistości Bożej, symbolizowanej przez światło, może się dokonać tylko przez odruch poddawania wymaganiom światła swojego życia, w myśl słów Pana „Kto idzie za Mną, nie będzie chodził w ciemnościach, lecz będzie miał światło życia” (J 8, 12). Konsekwentne trzymanie się tej zasady jedności światła i życia wyzwala od pragmatyzmu w sposobie myślenia i działania, prowadzi do czynienia słowa Bożego słowem życia i jest wprost zasadą wzrostu nowego człowieka w nas. Prowadzi do zachowania w życiu ewangelicznej hierarchii wartości, co stanowi istotę ewangelicznego ubóstwa.

19. Wreszcie duchowość UKChS cechuje umiłowanie tej jedności, o którą modlił się Chrystus w Swojej modlitwie arcykapłańskiej (J 17, 20-26). Dążąc do tej jedności w wymiarze ogólnoludzkim przez ewangelizację, w wymiarze ogólnochrześcijańskim przez uczestnictwo w poczynaniach ekumenicznych, w wymiarze ogólnokościelnym przez skupienie wszystkich i wszystkiego wokół widzialnego znaku jedności jakim są Papież i Biskupi, wreszcie w wymiarze charyzmatycznym pomiędzy ruchami odnowy i w samym Ruchu Światło-Życie, przez odkrywanie w różnorodności darów tego samego Ducha (por. 1 Kor 12, 4) – kapłani Unii pielęgnują, jako drogę prowadzącą do tej jedności, – ducha ewangelicznego posłuszeństwa, rezygnując z własnych planów i ambicji na rzecz jednego planu i jednej woli Ojca oraz ducha bezinteresownej miłości, agape, która „nie szuka swego” i „wszystko znosi” w gotowości przebaczenia (por. 1 Kor 13).

III. Wymagania życia wewnętrznego

20. Członkowie UKChS praktykują codzienne „oddanie się Chrystowi-Słudze” w zjednoczeniu z Niepokalaną, Służebnicą Pańską, o ile możliwości na początku dnia. Praktyka ta polega na chwili osobistej modlitwy, w której wyraża się gotowość zjednoczenia z Chrystusem-Sługą w zadaniach danego dnia i prośba o namaszczenie Duchem Świętym dla należytego ich wykonania.

21. Jako wyraz swojego oddania się Chrystusowi-Oblubieńcowi a przez Niego Ojcu, w jedności Ducha Świętego czyli w Kościele, sprawują członkowie Unii wiernie liturgiczną Modlitwę Godzin, starając się o przestrzeganie „veritas horarum” oraz o odmawianie, o ile tylko stanie się to możliwe, we wspólnocie z innymi, kapłanami i świeckimi.

22.. Codzienną Eucharystię, jako centrum swojego życia i posługi, starają się członkowie Unii sprawować zgodnie ze wszystkimi zasadami odnowy soborowej, przeżywając w niej szczególnie swoją communię z Chrystusem-Sługą.

23. Wśród licznych zajęć i obowiązków kapłani Unii starają się codziennie zapewnić sobie czas i miejsce na odbycie „Namiotu Spotkania” (por. Wj 33, 7-11), o ile możliwości przed tabernakulum, aby o wszystkich sprawach i problemach swojego życia i posługi rozmawiać z Chrystusem-Oblubieńcem „twarzą w twarz, jak się rozmawia z przyjacielem” (tamże 11).

24. Członkowie Unii KChS pielęgnują codzienny kontakt ze Słowem Bożym, jako „słowem życia” inspirującym ich modlitwę i posługę, i to, ile możliwości w modlitewnym rozważaniu we wspólnocie i w akcie „łamania się” słowem z innymi (homilia, różaniec, dzielenie się Ewangelią, ewangeliczna rewizja życia itp.).

25. Do sakramentu pojednania, o ile możliwości w połączeniu z kierownictwem duchowym, starają się kapłani Unii przystępować często i systematycznie.

26. Dla pogłębienia swego życia wewnętrznego i swej posługi członkowie Unii nie zaniedbują osobistego studium, zwłaszcza Biblii, dokumentów magisterium Kościoła i materiałów formacyjnych samej Unii i Ruchu Światło-Życie

27. Zachowanie całkowitej abstynencji od alkoholu i tytoniu obowiązuje członków Unii nie tyle jako wymaganie ascezy, ile jako wyraz nowej kultury i nowego stylu życia proponowanego przez cały Ruch Światło-Życie szczególnie wobec młodzieży, która w tym względzie szuka wzoru u swoich wychowawców.

28. Dysponując dobrami materialnymi w duchu ewangelicznego ubóstwa i troszcząc się o skromny i prosty styl życia, członkowie Unii chętnie dzielą się tym co posiadają z potrzebującymi i posługują się tym dla celów apostołskich. Partycypują także w potrzebach materialnych całej Unii zgodnie z aktualnymi ustaleniami.

IV Pielęgnowanie daru życia wspólnego

29. Przyjmując z wdzięcznością wraz z całym Ruchem Światło-Życie tzw. oazę rekolekcyjną jako specyficzny „charyzmat spotkania”, UKChS widzi w pielęgnowaniu tego daru szczególną metodę i drogę do pogłębiania życia wspólnego, jako nieodłącznego elementu swojego powołania i swej posługi.

30. Członkowie Unii powinni przynajmniej raz uczestniczyć w specjalnej 15-dniowej oazie rekolekcyjnej dla kapłanów. Uczestnictwo w takiej oazie powinno być normalną drogą do zapoznania się z duchowością i programem Unii i włączenia się do niej.

31. Członkowie Unii powinni przynajmniej raz w roku uczestniczyć w piętnastodniowej oazie rekolekcyjnej Ruchu Światło-Życie. Ze względu na specyficzną metodę tych rekolekcji, polegającą na zaangażowaniu i uczestnictwie wszystkich w dążeniu do stworzenia przeżycia „żywego Kościoła”, można wypełnić to wymaganie uczestnictwa przez pełnienie diakonii moderatora oazy.

32. Przynajmniej co dwa lata kapłani Unii, czy z pozycji uczestnictwa czy jako moderatorzy, powinni brać udział w którejś z oaz intensywnych, czterodniowych, o programie specjalistycznym
(np. ORAR – oaza rekolekcyjna animatorów Ruchu;
ORAE – oaza rekolekcyjna animatorów ewangelizacji;
ORDW – oaza rekolekcyjna diakonii wyzwolenia;
ORDJ – oaza rekolekcyjna diakonii jedności).

33. Przynajmniej raz, a w miarę możliwości i potrzeby częściej, członkowie Unii powinni uczestniczyć w trzydniowych rekolekcjach dla Unii Kapłanów Chrystusa-Sługi, organizowanych w tygodniu paschalnym.

34. Członkowie Unii dla odnowy swego życia modlitwy starają się uczestniczyć w dwudniowych oazach modlitwy. W miarę możliwości organizowane są specjalne oazy modlitwy dla kapłanów.

35. Dni Wspólnoty Kapłanów-Moderatorów Ruchu Światło-Życie, odbywane w rytmie co 6-7 tygodni mają również charakter jednodniowej oazy, starając się jakby odtworzyć jeden dzień życia w oazie rekolekcyjnej. Te dni wspólnoty są zarazem zasadniczą formą odbywania regularnych zgromadzeń Unii Kapłanów Chrystusa-Sługi i środkiem pielęgnowania w niej ducha wspólnoty.

36. Gdy przynajmniej dwóch lub trzech (por. Mt 18, 20) członków UKChS mieszka razem lub w pobliżu siebie, mogą odbywać się w rytmie cotygodniowym, krótkie (1-2 godz.) spotkania modlitewne, połączone z dzieleniem się Ewangelią oraz życiem (troski i radości). Jeżeli kapłani (co powinno być regułą) odbywają regularne, cotygodniowe spotkania

modlitewne czy formacyjne z jakąś grupą w ramach Ruchu Światło-Życie, spotkania modlitewne w gronie kapłanów mogą odbywać się rzadziej, np. co 2 tygodnie.

37. W celu pielęgnowania życia wspólnego i wzajemnej, braterskiej pomocy kapłanów, zarówno należących do Unii jak i innych, zaleca się tworzenie w różnych punktach „małych oaz kapłańskich”. Należy przez to rozumieć stałe punkty, dysponujące własnym lokalem (np. jakiś pokój czy „kącik” na plebanii), gdzie kapłani, zwłaszcza w ustalony stały dzień tygodnia, w określonych godzinach, mogą się spotykać w atmosferze braterstwa, przyjaźni, zaufania i radości, aby wspólnie się pomodlić, dzielić Słowem Bożym, porozmawiać o swoich problemach, dzielić się doświadczeniami. W punkcie tym powinna być biblioteczka kapłańska, czytelnia czasopism, możliwość zaopatrzenia się w pomoce (zwłaszcza materiały formacyjne Ruchu Światło-Życie), taśmoteka, płytoteka itp.

Punkty te służyłyby też pielęgnowaniu zdrowej rekreacji i rozrywki dla kapłanów.

V. Wymagania posługi kapłańskiej

38. Program apostołskiej posługi czyli diakonii UKChS powinno wyznaczać w każdym czasie ożywcze tchnienie Ducha Świętego odnawiające Kościół i w tym sensie pragną oni zawsze służyć budowaniu żywego Kościoła. Wystrzegając się pokusy skostnienia i rutyny, nierozumnego konserwatyizmu oraz duchowej bierności, chcą zawsze poddawać się temu tchnieniu Ducha Świętego na wzór Chrystusa-Sługi i Niepokalanej-Służebnicy, otwierając się na wszystko, co prawdziwe i dobre, rozróżniając duchy oraz umiejętnie wydobywając ze skarbcza Kościoła „stare i nowe” pod kierownictwem tych, których Duch Święty ustanowił w Kościele nieomylnymi stróżami depozytu wiary.

39. W przekonaniu, że tchnienie Ducha Świętego objawiło się w naszych czasach szczególnie w wielkim dziele II Soboru Watykańskiego, UKChS widzi w realizacji soborowej odnowy swoje szczególne zadanie i pragnie oddać się na służbę tej sprawy. Dlatego pragnie ona zwracać zainteresowanie swoich członków ku wszystkim dokumentom i dyrektywom wydanym i wydawanym przez Papieża, Stolicę Apostolską, Episkopat Polski i poszczególnych Biskupów w ramach realizacji soborowej wizji Kościoła i jego odnowy.

40. UKChS bazuje jednak również na przekonaniu, że realizacja soborowej odnowy domaga się tworzenia specjalnych dzieł temu całkowicie poświęconych, bo inaczej grozi pozostanie tylko na powierzchni teoretycznych programów zaczerpniętych ze sformułowań dokumentów soborowych.

Widząc w Ruchu Światło-Życie szczególne dzieło powstałe w Polsce dla realizacji soborowej odnowy, UKChS czuje się z nim szczególnie związana, akceptując jego program i metody i pragnąc włączyć się do niego swoją posługą.

41. UKChS inspiruje i przygotowuje swoich członków szczególnie do działalności ewangelizacyjnej według wskazań Adhortacji Pawła VI *Evangelii nuntiandi* z r. 1975, a zwłaszcza do ewangelizacji w znaczeniu pierwszej ewangelizacji skierowanej do tych, którzy jeszcze nie uwierzyli w Chrystusa albo których wiara zanikła (ochrzczeni niewierzący, niepraktykujący) lub pozostała na poziomie prymitywnym, nierozwiniętym. We właściwie pojętej ewangelizacji, prowadzącej do osobistego uwierzenia w Chrystusa, jedynego Pana i Zbawiciela, widzi UKChS drogę do powstrzymania procesów laicyzacji i dechrystianizacji oraz do zaszczepienia naszym parafiom dynamiki misyjnej, bez której nie można liczyć na trwanie i rozwój Kościoła.

42. Obok diakonii na rzecz ewangelizacji UKChS uwrażliwia swoich członków na wszelkie inicjatywy i dzieła związane z diakonią wyzwolenia człowieka mocą Ewangelii Chrystusa od grzechu, zwłaszcza przybierającego rozmiary nałogów społecznych (alkoholizm, narkomanie) oraz od wszelkiego rodzaju uzależnień i niewoli poniżających godność człowieka, dziecka Bożego.

43. Swoje szczególne powołanie i zadanie widzą kapłani Unii również w prowadzeniu w ramach wspólnot lokalnych różnego rodzaju małych grup i wspólnot o charakterze katechumenalnym (deuterokatechumenalnym), wywodzących się z akcji ewangelizacyjnych i oaz rekolekcyjnych, szczególnie wspólnot służby liturgicznej. W pracy tej widzą oni najlepszą drogę do formowania uczniów Pana i dojrzałych chrześcijan oraz przyszłych apostołów świeckich, którzy przejmą różnego rodzaju diakonię we wspólnotach lokalnych, w myśl postulatów wysuwanych przez dokumenty II Soboru Watykańskiego.

44. W zrozumieniu roli rodziny chrześcijańskiej w odnowie Kościoła i niezastąpionej roli rodzinnego katechumenatu dla jego wzrostu, kapłani Unii chętnie podejmują się roli moderatorów kręgów rodzinnych Ruchu „Domowy Kościół” oraz wspierają inne inicjatywy na rzecz odrodzenia rodziny.

45. W swojej posłudze we wspólnotach lokalnych kapłani Unii starają się nigdy nie zapominać, że istotą ich posługi jest przez posługę słowa i sakramentu (por. DK 4, 5) gromadzić w imieniu biskupa rodzinę Bożą, ożywioną braterską jednością i doprowadzać do Boga Ojca przez Chrystusa w Duchu Świętym, budując w ten sposób Kościół Boży w znaku Kościoła lokalnego (por. DK 6). Ponieważ zaś „żadna... społeczność chrześcijańska nie da się wytworzyć, jeżeli nie ma korzenia i podstawy w sprawowaniu Najświętszej Eucharystii” (DK 6) od niej zaczynają wszelkie wychowanie do ducha wspólnoty (tamże) doprowadzając go stopniowo do rozkwitu (KL 42) przez takie umiłowanie i sprawowanie liturgii w duchu odnowy, aby ona faktycznie stawała się szczytem i źródłem życia Kościoła (KL 10) oraz ośrodkiem życia całej wspólnoty lokalnej.

46. W całości posługa apostołska kapłanów Unii, zwłaszcza tych, którzy są proboszczami, zmierza do budowania żywych wspólnot lokalnych – parafii, w których urzeczywistniałaby się soborowa wizja Kościoła-wspólnoty w znaku Kościoła lokalnego. U podstaw wszelkich podejmowanych przez nich działań znajduje się integralna i organiczna wizja wspólnoty lokalnej Kościoła, będącej wspólnotą służb i charyzmatów, wspólnotą wspólnot i obejmującą w swojej dynamice ewangelizacyjnej każdego bez wyjątku człowieka (Redemptor hominis 14). Formacja zarówno kapłanów jak ich świeckich pomocników do realizacji tej wizji jest szczególną troską Unii.

47. Idąc za zachętą Apostoła „W końcu, bracia wszystko co jest prawdziwe, co godne, co sprawiedliwe, co czyste, co miłe, co zasługuje na uznanie: jeśli jest jakąś cnotą i czynem chwalebny – to miejcie na myśli” (Flp 4, 8) UKChS stara się być otwartą w swoich członkach na wszelkie aspekty i możliwości ewangelizacji pojętej szeroko jako zanoszenie „Dobrej Nowiny do wszystkich kręgów rodzaju ludzkiego, aby przenikając je swą mocą od wewnątrz, stworzyła z nich nową ludzkość” (Evangelii nuntiandi). W tym sensie UKChS reprezentuje szeroko pojęty program szerzenia Nowej Kultury, będącej promieniowaniem Nowego Człowieka i Nowej Wspólnoty we wszystkich przejawach życia ludzkiego, przy pomocy wszystkich dostępnych godziwych środków, ze szczególnym uwzględnieniem współczesnych środków przekazu społecznego.

VI. Struktura i formacja

48. Unia Kapłanów Chrystusa-Sługi powstaje najpierw jako zrzeszenie lokalne, zakorzenione w Kościele partykularnym (diecezji), na mocy aktu erekcyjnego właściwego Biskupa-Ordynariusza (por. a-6). Wtórnie, o ile Unia istnieje w większej ilości diecezji, staje się ona federacją zrzeszeń lokalnych.

49. Zrzeszenie lokalne posiada moderatora diecezjalnego, wybieranego na 3 lata przez członków a zatwierdzonego przez Biskupa Ordynariusza. O ile Unia jest federacją zrzeszeń lokalnych, posiada moderatora krajowego, wybieranego również na 3 lata przez moderatorów diecezjalnych a zatwierdzonego przez Konferencję Episkopatu.

Rozszerzenie się Unii na większą ilość krajów będzie wymagało ustanowienia moderatora międzynarodowego, wybieranego na 3 lata przez moderatorów krajowych a zatwierdzonego przez Kongregację do Spraw Duchowieństwa.

50. Moderatorzy na każdym szczeblu posiadają pomocników, tworzących ich przyboczną radę. Jej skład, zakres zadań i kompetencje określi osobny regulamin. Osobny regulamin określi także sposób i zakres działania moderatorów.

51. Wszystkie wybory dokonują się większością głosów, zgodnie z kanonem 101 KPK.

52. Moderator diecezjalny powołuje animatorów, przejmujących troskę o grupę kilku lub kilkunastu członków mieszkających w jakimś rejonie, umożliwiającym częstsze spotkanie i kontakty. Ich głównym zadaniem jest zorganizowanie „małej oazy kapłańskiej”, o której mówi pkt 37.

53. O ile UKChS istnieje i działa w zakresie krajowym, Konferencja Episkopatu może wyznaczyć Biskupa-Protectora, który by opiekował się Unią z ramienia Episkopatu i reprezentował ją na Konferencji Episkopatu.

54. Gdzie są odpowiednie warunki, zaleca się usilnie kapłanom Unii podejmowanie niekanonicznej formy życia wspólnego w myśl a. 30 Dekretu o pasterskich zadaniach biskupów w Kościele.

55. Unia KChS nie wyklucza powstawania z czasem w jej łonie ściślejszych form życia wspólnego kapłanów, związanych profesją rad ewangelicznych, w myśl norm określonych w Motu Proprio Piusa XII Provida Mater Ecclesia.

Powstanie Instytutu Ewangelizacyjnego Kapłanów Chrystusa-Sługi, prowadzących kanoniczne życie wspólne w oparciu o profesję rad ewangelicznych i oddanych całkowicie do dyspozycji celów apostołskich Unii oraz Ruchu Światło-Życie byłoby najpełniejszą formą wcielenia w życie ideałów i celów Unii, co przyniosłoby wiele korzyści duchowych wszystkim jej członkom.

56. Moderatorzy na szczeblu krajowym i diecezjalnym wraz ze swoimi radami, przejmują szczególną odpowiedzialność za formację członków Unii w duchu postanowień tego statutu.

57. Formację permanentną zapewnia wewnętrzne pismo Unii „Christos-Diakonos”, przesyłane wszystkim członkom.

58. Oprócz tego systematyczna formacja jest zapewniona przez rekolekcje i kursy oraz przez korespondencyjne studium odbywające się według opracowanego i od czasu do czasu uzupełnianego i korygowanego programu.

59. Postanowienia tego Statutu zatwierdza się tytułem próby na okres trzech lat. Po trzech latach doświadczeń należy przedłożyć nowy projekt Statutu opracowany przez radę moderatorów i przedyskutowany przez ogół aktualnych członków.

Krościenko nad Dunajcem

11 kwietnia 1980 roku